

Cimelye

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Karika és Marika.

Tegnap óta csak nevetni
Láthatjuk a Marikát,
Mert apuka megvette már
A kis kerek karikát.

Bodri kuttyus lógó nyelvvel
Figyeli a karikát
S nem tudja, hogy mit ugasson,
Karikát vagy Marikát.

Egyes szám ára Románia területén 4 lei.

TARTALOMJEGYZÉK:

Karika és Marika. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	1
Erdei élet. (Gyermekkori emlék.) Irta: Benedek Elek	3
A rossz gazda. Vers. Irta: Fellegi Árpád	5
Palota és kunyhó. Elbeszélés. Irta: Bernátfalvi Helén	6
Vadászati tilalom. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	8
Pista borbélyinast játszott. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	9
A bábu története. Elbeszélés. Irta: Nagy Kálmán	10
A jó pajtások. Vers. Irta: Gara Ákos	11
Poczkok Pista naplója	12
Az erő és okosság. Példázat. Irta: Balázs Ferenc	13
Senki Tamás története. Gyermekregény. Irja: Kertész Mihály	14
Az ökör és a béka. — A farkas és a bárány. Mesék. Irta: Aesopus	16
A Cimbora rejtvényei	16

Cimleve

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Erdei élet.

— Gyermekkori emlék. —

Irta: Benedek Elek.

I.

Költözködés az erdőbe.

Nem csuda, hogy Kriza János szép verse — „Erdővidék az én hazám” — megdobogtatja szívemet: ennek az erdőkoszoruzta vidéknek egy kis részecskéje az én szülőföldem is. Talán a legkisebb Erdővidék tizenyolc faluja közt. Ez a tizenyolc falu testvériesen oszlik meg Udvarhely és Háromszék között: kilenc-kilenc falu jut ennek is, annak is. Legkisebb az én falum, de nem az erdeje: ötezer hold a területe. Nemcsak gyermekszemmel nézve „rengeteg erdő”, annak nézem öreg szemmel is.

Kicsi falum felső vége nagy hegyoldalba ütközik. Az egész oldal szántóföld, mindössze egy nagy, terebélyes vadkörtefa az ormán, több fa nincs. Nyilván arra született ez a fa, hogy szemmel tartsa, őrizze a falut. Csikoldal a neve a szántóföldnek s a szélén meredeken kikanyargó ut: Csikorra. Ebből sejthető, hogy ez az ut Csikországra felé vezet. Mert Csikországnak hívják nálunk felé Csikvármegyét: ma tréfásan, de vannak, akik komolyan állítják, hogy valaha régen a Székelyföld e része — ország volt.

Ugyancsak megizzadunk, mire kiérünk Csikorra tetejére. Három oldalról erdőkoszoruzta pusztá fensik tárul elénk: Csikhátja ennek a neve. Szóval: Csikországnak az oldala, az orra meg a háta itt van a mi falunk hátán. (Vajjon, hol lehet a feje meg a lába?) Azt hinnétek, ugy-e, hogy ezen a magas fensikon legfennebb silány zab terem. Nem jól hiszitek, mert itt minden harmadik esztendőben csuda-szép buzatenger hullámszik. Egy esztendőt pihen a föld nálunk, juhnyájak legelik s trágyázzák, közben háromszor megszántja a székely,

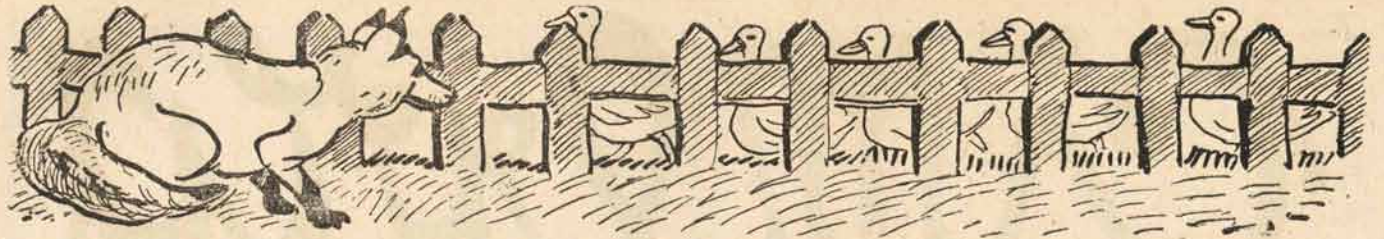
ősszel acélos buzát hint bele, a második esztendő tavaszán zabot, árpát, kukoricát, pityókát, aztán következik a pihenés esztendeje. Mert nemcsak az ember dolgozik, gyermekek, dolgozik a föld is, az édes anyaföld s munka után neki is édes a nyugalom.

A mi erdönket félkörben karimázza egy hosszan elnyújtózkodó hegylánc s hegylánc vállán ég felé emelkedik a Feketehegy, a Kapushegy meg a Piliske. Nóta is van a Feketehegyről:

Füstöl Feketehegy,
Hallik zúgása is,
Ez a barna kis leányka
Igen-igen hamis.

A Kapushegynek kopasz a feje, csak a legtetején álldogál egy fenyőfa egymagában, mint vén ember fején egyetlen, ágaskodó hajszál. A Piliske büszkén néz le Feketehegyre is, Kapushegyre is, nemkülönben a messze végtelenségben elterülő erdőségre is: ő itt a hegyek óriása. Az ő fején csillan meg az első hó, messze földön hirdető: jön a tél. Az ő fején barnállik legtovább egy-egy havas foltocska, amikor már rég itt a jó meleg nyár s madaraknak, kaszás legényeknek, szénagyűjtő leányoknak énekétől hangos az erdő.

Feketehegy, Kapushegy, Piliske: ők az őrei a kisbaconi erdőnek Csikországra felől. Ennek a három hegynek a tetejéről messze belátunk a csikországi síkságra, honnan sűrű sokaságban mosolyognak felénk a csiki faluk apró zsindeletetős házai. Menj ki Csikorra tetejére, az utból se jobbra, se balra ne kanyarodjál s Csikországra jutsz, órákhozát erdőben járva végesvéig. Kezdi a cserefaerdő, folytatja a bükkös s mind fölebb és fölebb

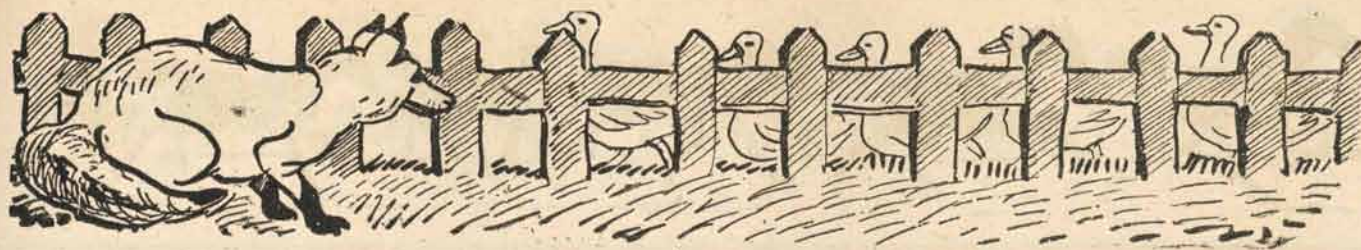
emelkedve végzi a fenyveserdő. A mi erdőnk végén kezdődik a fenyő, hogy aztán egész Csikországot beborítsa. Mikor még vasutak nem voltak, a mi erdőnkön át vitte vásárra Alcsik népe a deszkát. A mi erdőnkön hajtotta a baróti vásárra a havason nőtt tulkokat s apró székely lovakat. Nagyvásárok idején mindig tele volt az udvarunk csiki tulkokkal, ökrökkel, lovakkal. Ismerős és nem ismerős emberek kértek maguknak és marháiknak szállást éjszakára, amire édesapámnak, mint minden székely embernek ez volt a válasza: Istené a szállás. Egész Csikországnak népe a katolikus hitet vallja, Erdővidék népe, két falu kivételével, a református és unitárius hitet s akár hiszitek, akár nem, a más-más hitet valló népet szives, meleg barátság fonta össze s fonja ma is. Pápista, kálvinista, unitárius székely a más-más hit mellett vallott s vall egy közös, egybeforrasztó hitet is: Attila volt az ősapánk.

Ne gondoljátok, hogy a mi ötezer holdas erdőnk — erdő és semmi egyéb. Vannak az erdőben nagy területű legelők s a lankás oldalakon, a hegyek közé, csörgedező patak mentén összeszorult kaszáló rétecskek. Szentgyörgy napjától Szentmihály napjáig e legelőnkön épülnek az ökrök, a borjak, a lovak; a faluhoz közel eső részeiben a tehenek s fűkaszálás után a juhnyájak is. Akkor az egész erdő — legelő.

Junius végén, amikor a mezei rétről betakarították a selyem puha szénát s az erdei kaszálókra került a sor, a falu népének jó felerésze felköltözött az erdőbe s csak buzaaratásra, ami nálunk július vége felé indul meg, költözött haza. Valóságos költözködés volt ez, de vidám s nem szomorú, mint a városi költözködés. A nagy szénahordó szekér derekát megrakták szénával s e közt helyezték el a törekeny edényeket: tálat, tányért, fazekat, korsót; tarisznyában kést, villát, kanalat. Széna közé ültették a puliszka-főző üstöt, kisebb-nagyobb zacskóban puliszka-főzetet, mindenféle főzeléket, szalonnát, turót, hagymát, sőt s legalább egy hétre való kenyeret, akkorákat, mint egy-egy taligakerék. Ezen a szekéren

nyújtóztatták el a kaszákat, villákat, gereblyéket. S vittek pokrócot is, nem a férfiaknak, de a fejer- meg a gyermeknépnek. A mi szekerünkön volt egy kicsi vánkos is. Ezt édesanyám csusztatta be a széna közé . . . Ugyan kinek, ha nem nekem?

Rendszerint vasárnap, vecsernye után mozdult meg a falunépe: hosszú szekérsor kigyózdott fel Csikorra kanyargós útján. Csak a gyermeknép ül szekéren, a nagyok, férfiak, nők vegyesen, a csendesen haladó szekerek után mendegélnek. Buzatenger hullámszik Csikhátján, buzatenger közt kanyarog az út, de már közvetlen előttünk az erdő: cseróriások közé hajlik át. Több száz esztendő viharával dacoltak ezek az óriások, köztük nem egy villámütött — ennek hosszú, fekete utat vágott oldalán a villám, annak meg a testét oly mélyre égette, hogy barlang támadt a nyomán: két-három ember elbujhat benne. Az idők folyamán erősen megritkult az óriások sora, búsan feketélnek a levágott csereóriások tövei, itt-ott halom domborul: sirhalom ez, sirhalma a lassanként eltemetődött faóriásoknak. Messzire el lehet látni a cseróriások megritkult sorai közt: ezért Likat ez erdő rész neve. Ide látszik balról Érces pusztája: hosszan, szélesen elterülő fensík, csak itt-ott szomorkodik rajta egy-két öreg szomorú nyirfa. A cseróriások gyökerei apró sirhalmok alatt porladoznak . . . E pusztaság alatt huzódik meg sötéten, rejtelmesen, mély hegyszakadékban egy sűrű rengeteg: Istenkas a neve. Itt rejtőzködött Kisbacon népe a tatárjárás idején . . . S mert jól elrejté, Istenkasnak nevezék el. Istenkas fenekén vágat szilajul Fenyőspatak, meg-megtorpanva s átugorva az itt-ott összetorlódott kőgátakon. S ihol itt van mindjárt Érces borvize: messze földön a legjobb borvizet bugyogtató. A pompás ital mélyen beásott, szűk mederbe csurdogál, vörösre festve a medret is, a meder meredek oldalát is. Meredek oldalból barlangok szája vöröslik: nyilvánvaló, hogy a vasas víz festette vörösre, de szentül hiszi a nép, hogy a hegy keble aranyat rejtegetett valaha régen, talán most is . . . Apáról fiura száll a mese,

hogy tenger arany volt itt, de egyszer, régen, igen régen, idejöttek a „magyarországiak“ s az aranyat elvitték... Miféle mese az, hogy a „magyarországiak“ vitték el a kisbaconi erdő aranyát? Ennek a magyarázata igen egyszerű. Amikor még vasut nem hozta-vitte egymáshoz a székely meg a magyar testvért, a székelynek az Erdélyországon túl eső terület volt Magyarország, Erdély — az: Erdély. Székely testvér a magyar testvért alig-alig látta, oly messzire éltek egymástól, akár két idegen ország gyermekei. Csuda-e, ha a mesemondó székely mesét font-szőtt a magyarországiakról? S csuda volna-e, ha most újra szőne-fonna? Hisz, még csak most estek igazán messze egymástól Hunor és Magyar ivadékai . . .

De menjünk tovább. A szekér-karaván bekigyózik egy lejtős, köves uton, nagyokat zökkennek a szekerek: bizony, jobb itt gyalogszerrel járni. A cseróriásoknak búcsut mondunk, itt már kezdődik a bükkerdő: az utat két oldalt öreg és fiatal bükkök sűrűje szegi. Ide csak delelőben süt be a nap — be pompás sétautat lehetne itt csinálni! De ez csak most jut eszembe, irásközben. Tudtam is én akkor, mi az a sétaut! Havasi patakon gázolnak át a szekerek, aztán nagy, meredek hegyen kanyarognak fel; még egy kanyarodás a bükkfa-szegte uton: belejtünk Györkovácsba. Ez a neve annak az erdőrésznek, ahol nekünk is, másnak is a legtöbb erdei kaszálója. Györkovács mellett van Bodvaj nevű vasbánya, mely sok száz esztendővel ezelőtt egy György nevű kovácsé volt; az ő nevét örökíti meg a több száz holdas terület. Van ennek a Györkovácsnak ága is, feje is, loka is: az előbbieket magasan fekszenek, az utóbbi lent, a szűk völgyben: ezért lok a neve.

Edesapám Györkovács ágában vert szálást. Ennek a kaszálónak kert képe volt: köröskörül fák meg bokrok szegték a lankásan emelkedő kaszálót, a határán, domb tetején bükk-óriás volt e kicsiny sziget királya. Még inkább nevezhetném mesebeli madáróriásnak, melynek szárnyai alatt nagy sereg madárfióka huzódik meg. Husz-harminc ember huzódhatott

e faóriás alá az eső elől, sűrű lombján egy csepp eső sem szivárgott át. Bükk-óriástól néhány lépésnyire a legénység leveles ágakból sátor alakú kalibát „épitett“ nagy hirtelen, ezt a hazuról hozott szénával jó vastagon befödtek. Ide rakták be az edényeket, az élelmiszereket s két oldalt szénát is terítettek a földre — ez volt az édesapám ágya s az enyém. A többiek mind a szabad ég alatt hálnak, hatalmas tűz körül. Ki háttal, ki hassal fekszik a lobogó tűznek, mignem aztán a nagyokat föllentő vén Demeter András meséin szép lassan álomba szenderülnek. A reneteg erdőség rejtelmes sötétjében itt is, ott is felgyulnak a tüzek: ha ma visszagondolok e képre, úgy vélem, így loboghattak az áldozati tüzek ezer esztendővel ennekelőtte. Az ősrégi nomádelet újkori mása ez az erdei élet. A sátrak előtt égő máglyák, körülötte ülő és heverő, messziről kísértetiesnek tetsző alakok, a tűz fejénél ősz öreg ember ül s mesél a honfoglalásról . . .

(Jövő vasárnap folytatjuk.)

A rossz gazda.

*Medve bácsi, jó reggelt!
Milyen volt az álma?
Jegestenger, vagy talán
Szüret-váró pálma?*

*Tele volt a kamara —
Méz, dió, vadalma?
Egész télen silány koszt:
Négy, cammogó talpa.*

*Medve bácsi szégyeli,
Nem felel, egy szóval,
Korgó gyomra beérné
Egy marék dióval.*

*Visszamegy a barlangba,
Kint hideg szél zendül. —
Jobb gazda lesz jövőre,
Igéretti szentül.*

Palota és kunyhó.

Annuskáék szegényesen rendezett pince-szobácskában laktak. Az egész kis családot csak három tag képezte: anyácska, Annuska és Rózsika.

Nagyon szegények voltak, akárhányszor még a mindennapi kenyeret is alig bírta megkeresni nehéz munkájával a beteges, gyenge anya, de azért minden nagy elfoglaltsága mellett szakított annyi időt magának, hogy két kis leányát a szükséges oktatásban részesítse, mert iskolába jártni nem volt módja.

Annuska a nyolc évet már betöltötte s már folyékonyan irt és olvasott, míg Rózsika csak három éves volt s még selypítve beszélt.

— Szegény jó anyácskám, mily sokat dolgozol te miérettünk, mondta sokszor a jó kis Annuska, mennyit éjszakázol görnyedve a varrógép mellett, csak hogy nekünk megszerezd a mindennapi kenyerünket. Ne dolgozz olyan sokat, éjjel-nappal pihenés nélkül, mert még megbetegszel.

Anyácska azonban nem hallgatott jó kis lánya kérlelő szavaira, hanem görnyedve tovább hajtotta a zakatoló varrógép gyorsan forgó kerekét.

— Beteg leszel anyácskám, meglásd igazán beteg leszel, mondogatta szomoruan Annuska, hagyd félbe a munkát!

— Nem, nem, édes gyermekem! — s a varrógép még gyorsabban forgott, — ha ki is fáradok, erőt ad az a gondolat, hogy szeretett két kis gyermekemért kell dolgoznom. S kis leányairól szötte tovább aggodalommal telt gondolatait, a jó, a drága anyácska.

Mi lesz az ő két jó gyermekéből, ha nem járathatja iskolába, nem taníttathatja őket, ha nem bírja megszerezni a szükséges tankönyveket nekik?!

A két kis leány pedig azalatt elaludt, s boldog, szép jövőről édesen álmodott a kemény kis szalmaágyon.

Anyácska az egész éjt átvirrasztotta.

Reggel, mikor Annuska fölébredt, anyját

a varrógép mellett találta, sáppadt arccal, beesett szemekkel.

— Anyácskám te már is beteg vagy! Oh Istenem, miért is dolgozol annyit? És sirva borult édes kis mamája nyakába. Amit még eddig sohasem tett, zugolódva beszélt a kegyetlen sorsról.

Milyen különös is ez az élet. Olga és Edith grófkisasszonyok ott az első emeleti díszes szép szobákban milyen boldogok. Pedig ők nem is fáradnak annyit mint te, édes anyácskám, s mégis mindenük meg van, amit csak szemük szájuk megkíván. Van külön szobájuk, szép ruháik, díszes kocsijuk, lovuk, mindennap mehetnek színházba, mulatságokba. Nevelőnőjük minden szép és különös dologra megtanítja őket; zongora, cimbalom, könyvek, váltakozó társaságok foglalják le minden percüket és a munka soha eszükbe sem jut, míg te, édes jó anyácskám, majdhogy beteggé nem teszed magad a folytonos munkával. Oh ők milyen boldogok és mi milyen szerencsétlenek vagyunk!

És Annuska, a jó kis leány, csaknem irigyen, zugolódva, durcásan folytatta tovább beszédét.

Anyácska arca elkomolyodott.

— Nem szeretem az ilyen beszédet, gyermekem. Az irigység árnyékának sem szabad közel férköznie a ti jó kis szívetekhez, ved ki fejedből ezeket a rossz, hozzád nem méltó gondolatokat kislányom s ne zugolódj. Nem vagy te boldog? Hiszen van szerető édesanyád, jó kis testvéred s ezt a tiszta, önzetlen szeretet sugározza be, nem érzed jól magad itten? Hidd el, akárhányszor megtörténik, hogy míg a kis kunyhó alacsony födele alatt a szeretet éltető melege hatja át a szíveket, addig a fényes palota szőnyeges falai közt jéghideg a lég, a szívek fásultak, s a szeretet hiányszik belőlük, pedig csak a szeretet az, mi a valódi boldogságot megteremteni képes. Amiért a külszin, a pompa, fény, úgy mutatja, hogy ott csakis boldogság lakozhat, azért mi lehetünk a selyemruhás Olga és Edith gróf-

kisasszonyoknál boldogabbak. A külszin gyakran csal! Azonban mi arra kérjük a jó Istent adjon nekünk melegen érző jó szívet s ha emellé megadja a mindennapi kenyeret, ne vágyjunk gazdagság után, mert a boldogság nem kérdi, palota-e vagy kunyhó, hova bekopogtat, legyen szállása ott, szerető szív s akkor bátran belép.

Annuska aznap délelőtt nem engedte dolgozni anyácskáját, hogy kipihenhesse magát s amíg pihent a kopott bőrdiványon anyácskája s beszélgetett Rózsikával, azalatt ő felszaladt a két grófkisasszonyhoz valami kötni vagy horgolnivalóért, mert anyácska már erre is megtanította s most ő is akart pénzt szerezni keze munkájával.

A szőnyegekkel fedett márvány lépcsőn félve haladt fel, még lélegzeni is alig mert a színes üvegekkel és tükrökkel kirakott fűtött lépcsőházban, hát még a tapétás bársony-selyem butoros hálószobában, hova egy cifra szobaleány vezette be.

A nagy ebédlőben, melyen keresztül vezették, ült az öreg gróf nagy karosszékében az ablak előtt. Már két éve beteg volt, meg sem bírt mozdulni bársonyszékében.

Annuska illedelmesen hozzáment s kezét csókolt. A szigorú arcú beteg öreg ur ránézett merev tekintetű szemével, de még csak azt sem kérdezte ki és kit keres ez a szegényes, kopott ruhás kis lány.

Alig várta, hogy odább vezesse a szobalány, ebből az óriási kongó teremből; a merev öreg ur láttára, mintha a szívét facsarták volna, olyan rosszul érezte magát.

A hálószobában rózsaszínű selyem kárpitos ágyacskában sápadtan, erőtlően, betegen feküdt egy szoborszerű, sima fehérarcú kislány, Olga grófnő. Mint egy üvegházi virág, melyet nem szabad kitenni a szabad levegőre, úgy feküdt ott, olyan gyengének nézett ki, hogy Annuska azt gondolta, no ezt egy gyenge szellő is eldönthetné. Amint a selyem paplanon nyugvó, fehér, sovány, vékony kezeket megpillantá, önkénytelenül saját izmos, munkaedzett kezei jutottak eszébe.

Edith kis asztalka előtt ült és valami szá-

raz utleirást olvasott fenhargon. Kíérzett a hangjából, hogy parancsszóra teszi ezt is.

A nevelőkisasszony egy távolabbi ablakmélyedésben varrt.

A kis társaság egyik tagja sem látszott törődni a másikkal, mintha nem is tartoznának össze.

Amint ide belépett Annuska, úgy érezte, minden érzés megfagyott kis szívében, olyan dermesztőleg hatott fogékony lelkére az itteni légkör. Sirni szeretett volna, vagy anélkül, hogy elmondja, amiért jött, kifutni volt leginkább kedve, de egyiket sem merte megtenni, úgy félt, úgy reszketett ebben a szép, hideg szobában.

Az ajtóban bámulva megállt.

A kisasszony az ajtónyílás zajára kidugta fejét ablakfülkéjéből.

– Nos jöjj közelebb, gyermek, mondta meglehetősen rossz kiejtéssel.

Annuska odament.

A kisasszony, miután egy aranyos kosárból fekete harisnyagyapotot és fehér horgoló-cérnát vett elő s megmondta, hogy mikorra legyen kész a munka, egy barátságos szó nélkül elbocsátá.

De jól is' tette, mert már Annuska alig bírta visszafojtani könnyeit.

Hazaszaladt drága szeretett kis anyácskájához, nyakába borult és sirt... sirt... sirt... sirta azt a szegény szívtelen gazdagokat, akik olyan nagyon boldogtalanok.

Többet sohasem panaszkodott, zúgolódott, amiért ők szegények, érezte, hogy van nekik egy olyan drága kincsök, ami sok dúsgazdagnak nincs, szerető, meleg, tiszta szívek.

Meggyőződött, hogy ő szerető kis családi körében sokkal boldogabb, mint Olga és Edith grófkisasszonyok keményszívű atyjuk, hideg nevelőnőjük társaságában a fényes, pompás palotába.

Többet sohasem irigykedett a gazdagokra, mert mindig eszébe volt: „Nem mindig ott a boldogság, ahol a sok kincs“!

Vadászati tilalom.

Nagy az öröm tegnap óta,
Vígan ugrál nyúl-apó,
Át is kiált a szomszédba:
Szomszédasszony, hollahó!

Nagy ujságot mondok kendnek,
Most nyissa ki füleit
S bocsássa meg a vadász
Elkövetett bűneit.

Lám-lám ők is észre tértek,
S nem bolygatják a házat,
Ki is irták egy nagy fára,
Hogy tilos a vadászat.

Holnap tehát összejövünk,
Lesz dáridó tillalom,
Hogy megszületett a rég várt
Vadászati tilalom.

Pista borbélyinast játszott.

Pista, a nagy gonosztevő
 Ujabb csinyt talált ki.
 Nem mondom mit kis cimborám,
 Magadtól találd ki.

Azt hiszitek a kabátról
 Levágta a gombot?
 Dehogy tette, neki a gomb
 Nem okozott gondot.

Borbélyinast játszott tegnap
 Az öccsével ketten,
 Csakhogy baj volt, mert anyuska
 Csípte őket tetten.

Pista épp egy fürtöt vágott,
 Amikor belépett,
 Képzeljétek cimboráim
 Azt az ijedt képet!

Majd lepottyant a zsámolyról,
 Amelyre felállott,
 S bár kopasz volt, minden haja
 Az ég felé állott.

Hogy aztán mi következett?
 Mért beszéljek rosszat?
 Annyit tudok, hogy a sírás
 Nem ért véget-hosszat.

A bábu története.

Tudjátok azt biztosan, kis barátaim, hogy Amerika őslakói az indiánusok voltak, akik hosszú éveken keresztül kemény csatákat folytattak a beözönlő európaiakkal szemben. A műveltebb európai azonban győzelmesen megállotta a helyét s az indiánusoknak évről-évre beljebb kellett vonulniok a magas hegyek közé, a földrész belsejébe, a nem lakott területekre. Az örökös háboruszkodás lassankint nagyon lepassztotta az indiánusok számát. Így járt egyik legharciasabb törzsük, az apacsok törzse is. Nem állottak már többől, mint pár száz férfiból és ugyanannyi nőből s vagy száz gyermekből. A Sziklás-hegység egyik nagyon nehezen hozzáférhető völgykatlanában huzzták meg magukat az apacsok s csak ha élelmök fogyott ki, éj idején lopkodva előjöttek rejtekeikből s megtámadták a fehérek tanyáit s kirabolták azokat, lakóikat leölték s utána visszairamodtak buvóhelyeikre.

A fehérek mindenáron békét akartak velök kötni, de az indiánusok nem hajtottak semmi jó szóra. Végre a kormány nagyobb sereget küldött ellenök, egy erélyes, de jószívü tábornokkal az élén. Az indiánok nem sejtettek semmit sem az őket fenyegető veszélyből úgy, hogy a tábornoknak sikerült közelükbe férközni s meglepni őket. Az indiánusok sátrakban laktak és egy tisztás közepén külön állottak a törzsfőnökök sátrai. Ezeket akarta körülkeríteni a tábornok. Mielőtt tervét végrehajtotta volna, kiadta parancsba, hogy senkit se szabad katonáinak az indiánusok közül megölni. Foglyul ejteni mindenkit, ez csupán a cél. Éj idején lepte meg a sátrak lakóit a sereg s az álmukat alvó vezéreket sikerült hamarosan foglyul ejteni a merész férfiaknak s mikorra a törzs segítségére sietett volna az elfogott vezéreknek, a fehérek már foglyaikkal elmenekülhettek.

Reggel a tábornok fölkereste a foglyokat, de azok nem akartak a gyűlölt ellenséggel szóba se állni. Nem feleltek egy hangot sem a tábornok szavaira.

Mást gondolt most a tábornok, hogy célját elérje. A következő nap bement újra a fogoly indiánusokhoz s katonáival elvitetett két kis indiánleánykát a fogolytáborból. A gyermekek sirtak, jajgattak, mikor láttak, hogy elhurcolják őket szüleiktől. Az asszonyok arcára is kiült a rémület, de az indián férfiak hideg, parancsoló tekintete elnémitotta a bánatos anyáknak zokogó és kérő szavait. A foglyok azt gondolták, hogy a gyermekeket nem fogják többé élve viszontlátni s a két gyermek után sorjába mindenkit majd megfog öletni a kegyetlen szívü fehér tábornok. De nem ilyen borzalmas tervet eszelt ki a tábornok, más volt a célja a két kis rézbőrü leánykával.

Megparancsolta, hogy a gyermekeket vigyék a sátrába s ott mindenféle édességgel, jószóval meg akarta őket szelidíteni. Minden kísérlete azonban csütörtököt mondott, mert a két gyermek kétségbeesetten zokogott tovább. Sirtak szüleik után. A sok sirás végre teljesen kimerítette a kis foglyokat, úgy anynyira, hogy végre egészen kimerülve, elaludtak. A tábornok most lefektette őket.

Alig szunnyadtak el a kicsikék, a tábornok parancsot adott egyik tisztjének, hogy lovagoljon a legközelebbi ültetvényes tanyájáig s onnan hozzon el egy kis fehér lánykát a bábujaival együtt. Ugy is történt. Az ültetvényes nem szivesen egyezett bele leánykája elvitelébe, de hát a parancs parancs volt s engedelmeskednie kellett neki. A tiszt maga elé ültette a leánykát a nyeregbe és a bábút becsomagolva szintén magukkal vitték. Nem feledkeztek meg erről sem. Reggelre megérkezett a tábornokhoz a tiszt.

A kis leányka hét éves, okos, kedves gyermek volt. A tábornok fölvette az ölébe és nyájas szavakkal magyarázgatott neki valamit. A lányka mosolyogva válaszolta, hogy érti, mit kell tennie.

Mikor reggel a két indián leányka fölébredt, nagyon meglepődtek. Valaki még volt

ugyanis a sátorban, egy harmadik kis leány, olyan nagy, mint ők, csak az volt a különbség, hogy ennek tejfehér volt az arca. De láttak azután még valamit, valami rendkívülit, valami csudásat: egy babát. Sohasem láttak még ilyent. Sóvárgó szemmel nézték, amint a fehér lányka a babával játszott. Amint ezt a fehér lányka meglátta, nyájasan hozzájok ment s odakinálta nekik a babát, hogy játszanak hát ők is vele.

Nem tudtak a csábitásnak ellenállni s elkezdtek a babával játszani. Nemsokára fölcsendült a három gyermek vidám kacagása. Most a fehér lányka cukorkát vett elő és megkínálta kis játszópajtásait. Elfogadták ezt is s a játék percről-percre élénkebb lett a három apróság között.

Erre várt csak a tábornok. Amint észrevette, hogy a három gyermek összebarátkozott, odahivatta az indiánus anyákat. Kétségbe esve jöttek oda a nők, mert már el voltak arra készülve, hogy gyermekeik holttestét kell megpillantaniok. Mekkora volt az örömük,

mikor meglátták kicsinyeiket boldogan játszani az ismeretlen fehér leánykával és annak kis bábujaival.

— Látjátok, a gyermekek jó barátságban élnek. Mi öregek miért nem élhetünk így? Térjete vissza férjeitekhez és mondjátok el nekik, amit láttatok.

Az indián asszonyok visszatértek a többi foglyokhoz és elmondták a látottakat. A férfiak is rászánták végre magukat, hogy megnézik a mulatozó gyermekeket. Meghatotta őket is a látvány s aztán bizni kezdtek a tábornok beszédében és végre ők maguk is belátták, hogy jobb volna a fehérekkel békességben élni.

A tábornok most szabadon engedte foglyait, hogy ezek térjenek vissza társaikhoz és beszéljék rá azokat is a békés együttélésre. Ugy is történt és az apacsok törzse ezután barátságban élt a fehérekkel.

A kis fehér leányka és bábuja így vették elejét a harcnak, s így mentették meg sok-sok derék embernek életét.

A jó pajtások.

— Mit csinálsz ott kis báránykám,
Puha fű ölében?

— Ezt az édes, jó leánykát,
Pajtásomat védem.

— Honnan jöttél, kis bárányka,
Ezzel a kis lánnyal?

— Szomszéd falu határáról,
Hegyen-völgyön által.

— Mit kerestél kis bárányka,
Hegy tetején, völgyben?

— Friss eledelt keresgéltem,
Legelőt a zöldben.

— Hát a gyermek, kis bárányka,
Mit kerestél véled?

— El nem hagyott egy világot,
Ugy szeretett, féltett.

— Beszélj, beszélj, kis bárányka,
Mi történt még aztán?

— Hát a hosszú vándorlásban
Elfáradt a kislány.

— Mit csinálsz majd, kis bárányka,
Ha felébred, véle?

— Haza viszem a faluba,
Jó anyja ölébe.

— Kié vagy te, kis bárányka,
Ezé a kis lányé?

— Én az ő kis báránykája,
Ő meg az anyjáé.

Gara Ákos.

Naplóm.

(— jul. 7.) Az a szemtelen Szendrei megint olyan galibába sodort, amiből alig tudtam kiszabadulni. Nem elég, hogy a multkor belekergetett a gyümölcsöskocsiba, most olyan játékot talált ki, aminek nagyon siralmas következményei lettek.

Tegnap estefelé, amikor édesapám irodájából hazafelé jöttem, megfogott Szendrei és röhögve elmesélte, hogy milyen „mókust” találtak ki a Fenyővel. Becsengetnek minden házba, de nem szaladnak el, mint más gyerekek szokták ilyenkor, hanem tovább sétálnak a ház előtt. Mikor aztán dühösen kijön valaki, egy percig sem gyanakodik rájuk, hanem még meg is kérdezi:

— Nem látták ki csengetett be ide?

Akkor lesütik a szemüket és vállvonogatva mondják:

— Láttunk itt egy inas-gyereket elszaladni, de hogy csengetett-e, nem tudjuk.

Persze nekem nem kell egyéb, csak hogy ilyeneket meséljenek. Rögtön rábeszéltem Szendreit, hogy csináljuk meg mi is. Szendrei persze csak azért sem akarta és mint egy nagy úr, úgy hengegett, hogy neki most nincs kedve, meg, hogy nem ér rá és ilyenekkel. Végre is két nagy gombot meg egy üveggolyót adtam neki és akkor beleegyezett. Elindultunk és egyik utcában egy emeletes ház előtt megálltunk. Megvártuk, mikor senki sem jár az utcán, akkor Szendrei felemelt engem, mert magasan volt a csengő és én becsengettem. Talán egy percig is nyomtam, a csengő gombját, mert nagyon tetszett nekem, hogy berregett. Akkor azután leszálltam és sétálni kezdtünk. Ugy tettünk, mint akik beszélgetnek, pedig mi nem is beszélgettünk, hanem arról vitatkoztunk, hogy ki fog kijönni. Szendrei azt mondta, hogy egy cseléd, mert ő ismeri, hogy ki lakik itt, én pedig azt mondtam, hogy a házmester. Már majdnem összevesztünk rajta, amikor — Isten legyen irgalmas — kijött — a tanító bácsi!

Na, gondoltuk magunkban, most aztán megjártuk. Olyan fehérek lettünk, mint a fal, de azért nem szóltunk szót sem. Ugy tettünk, mint aki nem látja a tanító bácsit. De hiába

volt minden, mert a tanító bácsi meglátott bennünket és utánunk kiáltott:

— Szendrei, Pocok, gyertek ide!

Odamentünk.

— Ti csengettetek be?

— Nem, tanító bácsi kérem. Nem mi!

— Ne hazudjatok! Ti voltatok.

— De bizonyisten nem. Egy inas szaladt erre az előbb, biztosan ő volt.

— Ne hazudjatok! Az orrotokra van írva, hogy ti csengettetek.

Én persze nem birtam tagadni tovább és sirni kezdtem. A tanító bácsi aztán behívott. Nem tudtuk, hogy mi lesz? Szünidőben csak nem fog megverni? Nem is vert meg. De még rosszabb történt. Irt két levelet és azt mondta, adjuk oda az édesapánknak.

— Majd én beszélek velük holnap. Ha nem adtátok oda, ne találkozzam veletek jövőre!

Kikergetett. Persze Szendrei azonnal felbontotta, hát én is így csináltam. A volt a levélben, hogy példásan büntessenek meg bennünket. Nem tudtuk, ne vessünk-e, vagy sirjunk inkább? Én szivesebben sirtam volna, mert ha arra gondolok, hogy holnap az édesapám is megver, mert nem adtam oda a levelet, meg mert becsengettem, jövőre pedig a tanító bácsi... oh! Én nem tudom mit csináljak. Csak most az egyszer ki lehetne találni valamit! Soha többet nem csinálnék semmit!

POCZOK PISTA

III. el. oszt. tan.

A

Cimborára

előfizetéseket
felvesz Erdély
minden könyv-
kereskedője!

Az erő és az okosság.

A társai között Miklós volt a legerősebb. Igazi kis vasgyúró volt. Mindenki félt tőle s ha az embertől félnek, büszkébbé teszik ezzel, mintha szeretnék. Miklós nagyon büszke volt.

Ha valaki megpróbálta neki szemébe mondani az igazat, vagy meg akarta leckéztetni azért, amiért olyan nagyon büszke, gőgös volt, fölkapta a fejét és azt mondta:

— Ki meri nekem azt mondani, hogy gőgös vagyok?

De ezt is olyan gőgösen dobta oda a többi fiu elé, hogy azok csak épen azért hallgattak el, mert megijedtek tőle.

Egyszer azonban mégis akadt valaki, aki meg merete neki mondani:

— Én mondom azt, hogy te fenebb hordod az orrod, mint amilyen magasra a fejjel érsz!

Ezt a fiut Sanyinak hívták és a leggyengébb volt a társai között. De arról volt nevezetes, hogy többet tudott akárkinél.

Miklós elébe állott és ezt kiáltotta:

— Én vagyok a legerősebb! Én rugom a legmesszebb a lapdát. Én tudok a leggyorsabban szaladni. Három magatok fajta legényt is földhöz vágok a fél kezemmel! Mit akartok még?

— De te tudsz a legkevesebbet! — vágta most oda Sanyi és látszott rajta, hogy nagyon kevésre becsüli Miklóst.

Miklós elfehéredett, de nem hagyta magát:

— Ha akarnék, többet tudnék, mint te! De mit érnék a sok tudománnyal? Bujjam a könyveket napestig, hogy a szemem essék be karikára? Tele irjak minden nap egy füzetet, lassan, szépen, hogy váljék reszketőssé a kezem? Nem adok a te tudományodra semmit. Nem adnék a te tudományodért egy rézkrajcárt sem.

No hiszen! Sanyi éppen csak ezt várta. Nagy lélegzetet vett, hogy sokáig bírja s neki eredt a nyelve:

— Én meg a te erődre nem adok semmit! Azt gondolod, hogy az erő minden? Három mázsányi erőnél többet ér egy szemernyi tudomány! Ami az én kisújjamban van, nem adnám a te összes erőderért. Többet

ér az okos ember, mint az erős ember. Az okos embernek volna a legtöbb oka arra, hogy büszke legyen!

Még nagyon sok mindent habart volna össze-vissza, ha észre nem vette volna, hogy arra felé tart egy öreg ember. Akkor is csak azért hallgatott el, mert egy jó gondolata támadt, odaszaladt az öregemberhez és megkérdezte tőle:

— Bácsi, ki ér többet; az okos ember-e, vagy az erős ember?

Az öreg ember azt felelte:

— Az erő is szép, a tudomány is szép.

Ezzel a felelettel bizony sem Sanyi, sem Miklós nem elégedett meg. Különösen Miklós dult-fult magában. Azt is mondta mindjárt:

— Én vagyok a legerősebb. Én emelem fel legtöbbször a zászlót. Én érek a legtöbbet! legügyesebben fára mászni. Én érek a legtöbbet!

Ha már Miklós így elmondta a magáét, Sanyi sem hagyta magát:

— Én tudok a legtöbbet. Én vagyok a legokosabb. Én érek a legtöbbet.

Most mindenki várta, hogy az öregember ítéletet tegyen. Mindenki nagyon kíváncsi lett arra, hogy mit mond az öregember, pedig végig hallgatta a két fiut s azt mondta szeliden csendesesen:

— Szép a tudomány is, fiam. Szép az erő is, fiam. De a dicsekedés mindennél csufabb!

Ezt mondta az öreg ember s a fiuk nagyon megszégyelték magukat.

Miklós is megszégyelte magát, Sanyi is megszégyelte magát. Mert szép az erő és szép az okosság, de nagyon csúf eldicsekedni azzal, amit az Isten ad mindenkinek.

Balázs Ferenc.

Senki Tamás története.

(3)

— Irta: Kertész Mihály. —

(Folytatás)

Persze, ez nem ment oly egyszerűen, mint ahogyan itt leírom. Hosszas tanácskozás előzte meg a nagyfentosságú elhatározást. Bár Nagyné nem igen szokta férje véleményét kikérni, most mégis hozzáfordult:

— Vajjon — aggodalmaskodott — nem történik semmi baja Tamáskának, ha leteszem egy percre a padlóra?

A kosárkötő oly fontosnak tartotta e kérdést, hogy még a munkát is abbanhagyta.

— Hát, — kezdte erősen összeráncolva homlokát s szemöldökét szinte a hajáig felszalasztva — ez sok mindentől függ. Először is az a kérdés, hogy nem szálkás-e a padló. Mert ha szálkás, bizony könnyen megsértheti a gyerek gyöngé bőrét, mivelhogy a gyerek nem tud egy helyben maradni, hanem ide-oda csuszkál.

— Ezen lehet még segíteni. Van a sarokban néhány ócska zsák, majd leteritem szőnyegnek.

— Akkor hát ez a veszély el van háritva — nyugodott meg a kosárkötő. — De van még más is.

— Ugyan mi? — kíváncsiskodott Nagyné asszonyom.

— Az, hogy nincs-e valami ártalmas dolog az ágy, vagy a kredenc alatt. A gyerek ugyanis mindent a szájába szokott venni, amit megkaparint. Kés, olló, lugkő gyakran hever a földön, ágy alatt.

— Igazad van. Nézzünk hát körül egy kicsit.

Tamáskát most Nagy uram vette pártfogásba, az asszony pedig lehasalt a padlóra, úgy vizsgált meg tüzetesen minden zeg-zugot s csak akkor állt fel, mikor teljesen meggyőződött arról, hogy nincs semmi veszély.

— Nos, — mondotta — letehetjük Tamáskát!

Igy került Tamáska a földre, azaz egy ócska zsákból rögtönzött szőnyegre, olyan helyre, ahol a kosárkötő munkája közben is mindig szem előtt tarthatta.

Tamáska új helyzetében csodálkozva nézett körül. Meglátszott a tekintetén, hogy nem érti, mi történt vele s arcoस्कájáról félelem tükröződött. Percekig moccani sem merészelt, csak nézett, nézett maga elé és figyelté, hogy mit csinál az a másik két ember, akik sokkal nagyobbak voltak nála. Amit aztán látott, ugyancsak gondolkozóba ejtette. Azok ugyanis nem ültek a földön, mint ő, hanem — előtte érthetetlen módon — ide-oda mozogtak, hol közelebb kerültek hozzá, hogy szinte kezével elérte őket, hol meg — végtelen távolságra jutottak tőle.

Addig-addig nézte, figyelte Tamáska e műve-

letet, míg meg nem értette. Ekkor aztán merészet és nagyot gondolt. Két piciny öklét nekifeszítette a földnek, egyet lóditott testén — és a következő pillanatban már két lábon állott, épen úgy, mint Nagy uram, a kosárkötő meg a kosárkötőné... Egy kicsit ugyan imbolygott, szédült, mintha a föld ki akarna szaladni lába alól, de a bizonytalanság még egy percig sem tartott — s már is lassan, totyogósan elindult...

— No, nézd csak! — sikoltott fel Nagyné, aki előbb vette észre a hihetetlen eseményt. — Tamáska elindult!

A kosárkötő kezéből még a görbe kés is kiesett a csudálkozástól s hirtelenében szólni sem tudott.

Tamáska pedig ment, ment s mikor körülbelül a szoba közepére ért, megállott, kétszer-háromszor megfordult maga körül, aztán — puff — hasra vágódott!

Nosza, lett erre nagy riadalom a kosárkötő házaspárnál. Egyszerre ugrottak oda mindketten s ijedten kaptak a gyerek után.

— Hol ütötted meg magad? — kérdezte aggodva a kosárkötőné.

— Nem törött be az orrocskád? — tudakolta Nagy uram.

S mindketten alaposan körültapogatták a csöppséget, hogy nem találnak-e valami sérülést rajta.

Persze kutyabaja se' lett Tamáskának s inkább csak az ijedtségtől, mint a fájdalomtól kezdett el szipogni, pityeregni egy kicsit. Nagyné azonban összecsókolta, a padlót meg büntetésképpen megrugdosta, mire aztán megvigasztalódott Tamáska s mikor újra letették, ismét belefogott a kísérletezésbe, hogy a maga lábán járjon. Es minél tovább kísérletezett, annál nagyobb tökéletességre vitte a tudományát.

A legközelebbi vasárnap délután már kézen fogva vezette Nagy uram a Nap-utcában Tamáskát...

V.

Anya — apa.

A láb után a nyelv jött működésbe. Ez azonban már nem ment olyan egyszerre és váratlanul, mint a járás és ugyancsak sok gondot okozott Nagyné asszonyomnak, míg az első szó kiformalódott Tamáska gyűszűnyi száján.

Odavette ölébe a gyereket s óraszámra tanította:

— Mondd: a-nya!

Tamáskára rábámult és sehogysem tudta felfogni, hogy mit akarnak tőle.

– Biztosan jobban tudná azt mondani, hogy apa – beszélt Nagy uramból a hiúság. – Azt próbáld csak!

A kosárkötőné eleget tett a férje kívánságának s most már így nyagatta az emberkét:

– Mondjad Tamáska: a-pa!

De Tamáska erre a biztatásra sem mutatott nagyobb hajlandóságot, hogy megszólaljon.

– No, látod – mondta Nagyné szinte örvendő – te sem vagy különb Tamáska szemében, mint én.

Most aztán – sürgős munka ide, sürgős munka oda – Nagy uram abban hagyta a kosárkötést s ő fogott az oktatáshoz, ugyancsak igyekezvén kieroszakolni Tamáskából az „apa” szót.

Felváltva kezdték a gyereket biztatgatni. Nagy uram így:

– Mondd: a-pa!

Nagyné meg:

– Azt mond: a-nya!

Tamáskára egész megzavarodott a sok biztatástól s ha tudott gondolkozni, bizonyára azt gondolta, hogy a két öreg tökéletesen megbolondult, mert azok fáradhatatlanul hajtogatták:

– A-pa...

– A-nya...

Talán már tudta is Tamáska a két sürgetett szót, de nem bírta elhatározni magát, hogy melyik kívánságának tegyen eleget, melyiket mondja ki előbb, azért hát várt és makacsul hallgatott.

Végre – mintha csak meghatotta volna a kosárkötőné könyörgő hangja, – összeszorította piciny ajkát, nyelvecskéjét odanyomta szájpadrólásához és – mint aki valami nagy terhet emel, – erőlködve kilökte magából:

– A-nya!...

Lett erre nagy öröm! A kosárkötőné sírt is, nevetett is boldogságában és hangosan tapsolni kezdett.

– Hallottad? – dicsekedett a férjének. – Azt mondta: anya!

Az asszony sikere kissé lehangolta Nagy uramat és szemrehányóan tekintett Tamáskára a mellőzés miatt.

Tamáskára azonban nem akarta magára haragítani megtalálóját s rögtön helyre hozta a mulasztást azzal, hogy az előbbinél is hangosabban mondta ki:

– A-pa...

Most aztán teljes lett a kosárkötő család boldogsága. Összevissza csókolták az okos Tamáskát, egymás kezébe adogatták s Tamáska a nagy sze-

retetet azzal hálálta meg, hogy most már minden biztatgatás nélkül ismételte a két szót:

– A-nya... a-pa... a-nya... a-pa...

Szinte abba sem akarta hagyni, mintha valami nehéz leckét ismételtetne és attól félne, hogy elfelejti.

De nem is felejtette el. Kis nyelve, mely eddig merev volt a szóra, egyszerre gördülékeny lett. Egész nap forgott, gügyögött, gagyogott, be nem állott a kis szája.

Ha a kosárkötő azt mondta a feleségének:

– Csukd be az ajtót! – Tamáska rögtön utána selypítette:

– Csu' bbe aa-tót!

Es ha Nagy uram az ebédet sürgette, mondván:

– Eszünk-e már?

Tamáskára is készen volt azonnal a kérdéssel:

– Eszünk-e máj?

Eleinte így utánozta minden kimondott szót, de nem sok időbe került, hogy felhagyott a szajkótermészettel s önállóan közölte mondani valóját, gondolatait és kívánságait, sőt megértette a neki mondott parancsokat és kérdéseket is és sietve teljesítette azokat, illetve készséggel válaszolt rájuk – persze a maga egyéni mondatfűzésében és magalkotta szavakkal, melyeknek értelmét az öregeknek kellett kitalálniuk.

Igy például – nem tudni miért – Tamáska a lapdát „hammá”-nak nevezte, a vizet „tütü”-nek, az asztalt pedig „kerek”-nek, míg a sétálást „taccsi”-nak.

Ez a külön nyelv azonban nem okozott zavart, a kicsi meg az öregek szépen megértették egymást s napról-napra kevesebb lett az idegen szó is Tamáska szótárában.

Másfél éves volt még csak Tamáska, mikor már oly tisztán beszélt, mint a kosárkötőék.

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

Előfizetési árak:

Egész évre	160 lei.
Fél évre	80 lei.
Negyed évre	40 lei.
Egy óra	15 lei.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések a „Szabadsajtó” Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t. Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre küldendők.

A farkas és a bárány.

(Aesopus.)

Ugyanazon patakhöz egyszerre érkezett a farkas és a bárány, hogy szomszójukat oltsák. A farkas fentebb állott, míg a bárány alul.

Egyszer csak oda szól a farkas igen mérges hangon a báránynak:

— Miért zavarod fel az én ivóvizemet?

— Hogyan zavarnám, — védekezett a bárány remegve, — mikor te állasz feljebb s én alul.

— No, ha te nem zavarsz, akkor a te nagyapád zavarta a vizemet.

És ezzel nekiiramodott az ártatlan báránynak és összetépte.

Tanulság: A gonosz mindig talál ürügyet, hogy az ártatlant bántsa.

Az ökör és a béka.

(Aesopus.)

Egyszer a béka a mezőn látott egy hatalmas ökröt legelészni.

— Milyen szép nagy állat! — sóhajtott. — Bárcsak én is ekkora volnék.

És mivel nagyon szerette volna elérni az ökör nagyságát, elkezdte magát felfújni. Mikor már jó ideig szivta a levegőt, megkérdezte az ökröt:

— Vagyok-e már akkora, mint te?

— Még nem — válaszolt a csendesen legelésző ökör.

Erre a béka tovább erőlködött s még jobban felfújta magát.

— Hát most? — kérdé kíváncsian.

— Még most sem — mondá az ökör.

Most már a béka összeszedte minden erejét, hogy akkorára fujja magát, mint az ökör. De nagyon megjárta, mert a nagy erőlködéstől — megpukkadt.

Tanulság: Elégedjünk meg a saját nagyságunkkal s ne erőlködjünk elérhetetlen célok után.

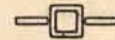

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Betűrejtvény.

Beküldte: ifj. Kramarits Ödön Szatmár.

$\frac{T}{a}$ i Balaton

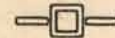
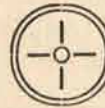

Képrejtvény

Poczkok Pistától.

Fertő

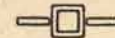

Szórejtvény.

Beküldte: Nagy Ferenc Budapest.

Ünnep, István, Ór, Szatmár, Nagyvárad, Dávid.

Ha e szavakat helyesen írjuk egymás alá, úgy a kezdő betűk egy kedves időszakot adnak.

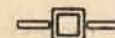

Képrejtvény.

Beküldte: Vaskó Sándor Szatmár.

Ó

Szórejtvény.

Beküldte: Weisz Józsi Arad.

nap nap nap Karácsony nap nap nap

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

Kiadótulajdonos a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t.
Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmárnémeti) Eötvös-utca 4. szám.

Nyomatott a „Szabadsajtó” Könyvnyomda és Lapkiadó R.-T. gyorsajtóin Satu-Mare (Szatmár). Cenz. A. Szilágyi.